

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupen Mgr. Denisou Markovou, advokátkou se sídlem J. Š. Baara 1625/11, České Budějovice, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2019, č. j. MV-63782-5/SO -2019, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 10. 2019, č. j. 57 A 23/2019 – 92,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 10. 2019, č. j. 57 A 23/2019 – 92, **se zrušuje.**
- II.** Žaloba **se odmítá.**
- III.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů soudního řízení.
- IV.** Žalobci **se vrací** zaplacené soudní poplatky za žalobu a za návrhy na přiznání odkladného účinku ve výši **5.000 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Denisy Markové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydalo dne 13. 3. 2019 rozhodnutí č. j. OAM-3834-14/ZM-2019, kterým zamítlo žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 zákona ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon

o pobytu cizinců“), z důvodu, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla.

[3] Krajský soud poté k žalobě žalobce rozhodnutí žalované zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že žalovaná nesprávně posoudila přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména zcela rezignovala na obstarání aktuálních informací o bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce.

II. Kasační stížnost

[4] Žalovaná (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelka uvedla, že žaloba podaná dne 8. 8. 2019 proti jejímu napadenému rozhodnutí byla opožděná, a proto ji měl krajský soud odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců měla být žaloba proti tomuto rozhodnutí podána ve lhůtě 30 dnů od doručení rozhodnutí stěžovatelky. Napadené rozhodnutí bylo zmocnění žalobce JUDr. et Mgr. J. C. doručeno dne 7. 6. 2019 prostřednictvím datové schránky. Dne 8. 6. 2019 tak počala běžet třicetidenní lhůta, která uplynula v pondělí dne 8. 7. 2019. Pokud tedy žalobce podal žalobu až dne 8. 8. 2019, učinil tak po uplynutí lhůty. Opožděné podání žaloby nelze omluvit ani zhojit, jak vyplývá z § 72 odst. 4 s. ř. s. i z § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud měl k opožděnosti žaloby přihlídnout *ex offico*.

[6] Pro úplnost stěžovatelka dodala, že zákon nestanoví obligatorní povinnost správních orgánů poučovat dotčené osoby o možnosti podat proti správnímu rozhodnutí žalobu. Správní orgán je povinen poučovat účastníky řízení pouze o odvolání a rozkladu, jakožto řádných opravných prostředcích, tj. směřujících proti nepravomocným rozhodnutím (viz rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 As 35/2005 – 61). Bylo tedy na žalobci, resp. jeho zmocněném zástupci, aby znal lhůtu, ve které je oprávněn podat žalobu.

III. Vyjádření žalobce a replika stěžovatelky

[7] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stanovisko stěžovatelky, dle které správní orgány nemají povinnost poučovat účastníky řízení o možnosti podat žalobu, vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se ke znění správního řádu před jeho novelou, tj. ve znění účinném do 31. 12. 2005. Stěžovatelkou citovaná judikatura tak již není přílehlavá k současnému stavu. Žalobce s odkazem na důvodovou zprávu ke správnímu řádu uvedl, že případné nejasnosti, jež mohou být vysvětleny v neprospěch účastníka řízení, nesmí být k jeho tíži. Poučovací povinnost vyplývá rovněž z § 4 odst. 2 až 4 a § 6 odst. 2 správního řádu, které vyjadřují zásadu součinnosti správních orgánů s dotčenými osobami. Tato zásada je odrazem ústavní zásady obsažené v § 37 odst. 2 Listiny, podle níž má každý právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné moci. Správní orgán má poučovat jen tehdy, „je-li to vzhledem ke povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné“. Právnícké vzdělání účastníka řízení přitom automaticky neznamená, že ho není třeba vůbec poučovat. Vždy by mělo být přihlíženo ke složitosti věci a k rozsahu právní úpravy (k tomu viz Veřejný ochránce práv: VOP sp. zn.: 5084/2011/VOP/HJ ze dne 2. 11. 2012). Žalobce

se domnívá, že měl být – jako cizí státní příslušník, byť zastoupený osobou znalou práva (nikoliv advokátem) – poučen o speciální právní úpravě, navíc pokud se jednalo o poslední rozhodovací stupeň správního orgánu.

[8] Podle žalobce tedy, i když poučení o mimořádných opravných prostředcích není nezbytnou náležitostí rozhodnutí správního orgánu, neznamená to, že by takové poučení nemohlo být učiněno (k tomu viz rozsudky NSS ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 – 214, ze dne 10. 5. 2012, č. j. 6 Ads 157/2011 – 56, a č. j. 1 As 30/2008 – 49, nálezy ÚS sp. zn. I. ÚS 17/16, ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, či ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06). Žalobce rovněž odkázal na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 – 83.

[9] Navíc žalobce dodal, že stěžovatelka sice žádá zrušení napadeného rozsudku z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle judikatury Nejvyššího správního soudu však zmeškání lhůty pro podání žaloby způsobuje zmatečnost řízení před krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[10] Žalobce s ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odmítl.

[11] Stěžovatelka ve své replice opět zdůraznila, že správní řád, zákon o pobytu cizinců ani jiný právní předpis jí neukládá povinnost poučovat účastníky řízení o jejich možnosti podat proti jejímu rozhodnutí žalobu. Závěry judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, na kterou žalobce odkazuje, nejsou pro posuzovaný případ přílehlivé. Stěžovatelka připustila, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 35/2005 – 61, který citovala v kasační stížnosti, se sice vztahuje k zákonu č. 71/1967 Sb., o správním řízení, nicméně jeho relevance není vyloučená, neboť v oblasti poučovací povinnosti nedošlo k žádným podstatným změnám. Stěžovatelka odkázala i na aktuální rozsudky Nejvyššího správního soudu, které její argumentaci podporují.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] V podstatě jedinou kasační námitkou je, že krajský soud neměl žalobu proti napadenému rozhodnutí stěžovatelky věcně projednat, nýbrž ji měl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnout z důvodu její opožděnosti.

[15] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

[16] Zvláštní lhůtu pro podání žaloby stanoví § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí (vydanému podle tohoto zákona) podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.

[17] Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce skutečně podal žalobu po uplynutí zákonné třicetidenní lhůty (žalobci, resp. jeho zástupci, bylo rozhodnutí stěžovatelky doručeno dne 7. 6. 2019, měsíční lhůta mu uplynula dne 8. 7. 2019, avšak žalobce podal žalobu až dne 8. 8. 2019). Spornou je ovšem otázka, zda stěžovatelka měla povinnost v napadeném rozhodnutí žalobce poučit o možnosti podání žaloby, resp. o tom, že lhůta pro její podání je stanovena odlišně od obecné lhůty. Žalobce se tak patrně domnívá, že pokud tak stěžovatelka neučinila, neměla by být jeho žaloba považována za opožděnou. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Naopak přisvědčil stěžovatelce, že taková její poučovací povinnost ze zákona nevyplývá.

[18] Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Podle § 68 odst. 5 správního řádu správní orgán v poučení svého rozhodnutí uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možné tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává. Tato poučovací povinnost se tak zjevně vztahuje toliko k řádným opravným prostředkům v rámci správního řízení, nikoliv k podání žaloby ke správnímu soudu. Byť stěžovatelka ve své kasační stížnosti odkazovala na judikaturu týkající se dokonce správního řádu z roku 1967 (viz např. rozsudek NSS č. j. 1 As 35/2005 – 61), nelze žalobci přisvědčit, že by citované závěry nebyly relevantní i pro nyní platnou právní úpravu, která se od starší úpravy principiálně neliší. Ani z žalobcem citované důvodové zprávy nelze dovodit, že by se poučovací povinnost vztahovala na jiné než řádné opravné prostředky, které je možno uplatnit v rámci správního řízení. Nejvyšší správní soud ostatně i ve své nedávné rozhodovací praxi zdůraznil, že „*správní řízení je rozhodnutím o opravném prostředku ukončeno a případné řízení před správním soudem není jeho pokračováním. Poskytnutí informace o možnosti bránit se žalobou ve správním soudnictví a o lhůtě pro podání této žaloby není zákonnou náležitostí rozhodnutí správních orgánů, nestanoví-li zvláštní předpis jinak*“ (viz rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2017, č. j. 10 Azs 221/2017 – 39).

[19] Otázkou poučovací povinnosti stěžovatelky ohledně možnosti podat žalobu proti jejím rozhodnutím týkajícím se zaměstnanecké karty se Nejvyšší správní soud nedávno zabýval v rozsudku ze dne 29. 11. 2019, č. j. 5 Azs 392/2019 – 28, v němž dospěl k jednoznačnému závěru, že stěžovatelka takovou povinnost nemá. Odkázal přitom na svůj rozsudek ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 Afs 47/2007 - 90, ve kterém při posuzování postupu dle obdobné speciální třicetidenní lhůty pro podání správní žaloby dle § 17 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 17. 11. 2009, konstatoval: „*Stěžovatel se mylí, dovozuje-li povinnost žalovaného poučit jej o možnosti napadení svého rozhodnutí žalobou u správního soudu včetně uvedení lhůty pro podání takové žaloby. Jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, takovou povinnost nelze z § 68 odst. 1, 5 a 6 správního řádu dovodit a Nejvyšší správní soud doplňuje, že taková povinnost žalovanému v posuzované věci nevyplývala ani z jiného zákonného ustanovení.*“ Soud dále uvedl, že žalobcem tvrzená poučovací povinnost stěžovatelky nevyplývá ani z obecné poučovací povinnosti správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu a bez dalšího ji nelze dovodit ani ze samotné skutečnosti, že adresátem rozhodnutí správního orgánu je cizinec.

[20] Povinnost stěžovatelky poučit o lhůtě pro podání žaloby proti jejímu odvolacímu rozhodnutí ve věci zaměstnanecké karty nezakládá ani čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení „*[v] písemném oznámení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání, změnu nebo obnovení jednotného povolení nebo rozhodnutí, kterým se jednotné povolení odnímá na základě požadavků stanovených*

unijním nebo vnitrostátním právem, je uvedeno odůvodněně⁶. Podle odstavce 2 téhož ustanovení „[p]roti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání, změnu nebo obnovení či o odnětí jednotného povolení je možné podat opravný prostředek v dotčeném členském státě v souladu s vnitrostátním právem. V písemném oznámení podle odstavce 1 je uveden soud nebo správní orgán, u kterého může dotčená osoba podat opravný prostředek, a lhůta pro toto podání“ (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 392/2019 – 28, odst. 22). Tyto požadavky směrnice tedy v podmínkách vnitrostátní právní úpravy dopadají v nyní posuzované věci na poučení o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o žádosti stěžovatele, přičemž v tomto rozhodnutí byl stěžovatel skutečně řádně poučen o možnosti podání odvolání k žalované prostřednictvím správního orgánu prvního stupně v patnáctidenní lhůtě ode dne oznámení rozhodnutí, čehož žalobce také využil.

[21] Lze tak konstatovat, že stěžovatelka splnila svou poučovací povinnost vyplývající z § 68 odst. 5 správního řádu, pokud žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí poučila o tom, že proti tomuto rozhodnutí se nelze dále odvolat. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl ve výše zmiňovaném rozsudku č. j. 5 Azs 392/2019 – 28, odvolací orgán nepochybně může nad rámec této své poučovací povinnosti uvést i možnost podat žalobu ve správním soudnictví a takový postup může být i žádoucí, zejména, je-li lhůta pro podání žaloby kratší než obecná lhůta podle § 72 odst. 1 s. ř. s. a odvolatel či jiný účastník řízení není v odvolacím řízení zastoupen. Pokud tak však odvolací orgán neučiní, nelze v tom spatřovat nedostatek jeho rozhodnutí (srov. též rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2011, č. j. 3 Ads 68/2011 - 47) a tím méně pak může taková skutečnost prodloužit zákonem stanovenou lhůtu pro podání žaloby, jejíž zmeškání, jak již bylo konstatováno, nelze prominout.

[22] Žalobci přitom nelze přisvědčit, že by absence poučení o možnosti podání žaloby v rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni byla v rozporu se zásadou dobré správy a součinnosti správního orgánů s účastníky řízení, resp. s ústavní zásadou obsaženou v čl. 37 odst. 2 Listiny zakotvující právo každého na právní pomoc před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy. Takový závěr není možno vyvodit ani z žalobcem citované judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, jejíž závěry vskutku nejsou, jak uvádí stěžovatelka, pro nyní posuzovaný případ přílehavé.

[23] Žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 51/2010 – 214 se otázkou povinnosti odvolacího orgánu poučit odvolatele o právu podat proti jeho rozhodnutí správní žalobu v příslušné lhůtě vůbec nezabýval. Soud zde navíc dospěl k závěru, že povinností správního orgánu, jež by vyplývala z § 4 odst. 2 správního řádu, obecně není ani poučit v rámci řízení o odstranění stavby jejího vlastníka o tom, že je oprávněn požádat o její dodatečné povolení. V rozsudku č. j. 6 Ads 157/2011 – 56 soud dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán – Česká správa sociálního zabezpečení - měl stěžovatelce poskytnout větší pomoc při obstarání podkladů pro správní rozhodnutí, resp. že stěžovatelku řádně nepoučil o všech jejích možnostech, jak prokázat dobu péče o syna jako osobu závislou či bezmocnou, a neposkytl jí dostatečnou pomoc. Podstatnou okolností zde navíc bylo, že stěžovatelka byla osobou zdravotně postiženou (duševně nemocnou). K otázce poučovací povinnosti správního orgánu ohledně možnosti podání žaloby se soud v tomto rozsudku nevyjadřoval.

[24] Pro posouzení věci není relevantní ani rozsudek rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 – 83, č. 1980/2010 Sb. NSS, ve kterém sice soud dovedl zvláštní poučovací povinnost ohledně možnosti podání žaloby ve zkrácené třicetidenní lhůtě, zdůraznil však, že tuto povinnost „je třeba dodržet výlučně u správních rozhodnutí, proti nimž lze podat žalobu, na niž se vztahuje § 129 odst. 1 s. ř. s., a to proto, že pouze u těchto rozhodnutí je nestandardní délka lhůty k podání žaloby s ohledem na synergiu všech důležitých problematických prvků uvedené úpravy stanovena natolik nepředvídatelně, že to je nutno kompenzovat zvláštní poučovací povinností. Tato povinnost se naopak netýká zejména správních

rozhodnutí, proti nimž se podává žaloba ve standardní dvouměsíční lhůtě. Netýká se však ani žalob, u nichž je stanovena zvláštní lhůta ve zvláštním zákoně upravujícím podmínky vydání správního rozhodnutí, proti němuž se žaloba ve zvláštní lhůtě podává (...).“ Ani z tohoto rozsudku tedy nelze dovodit, že by byla stěžovatelka v rozhodnutí o odvolání povinna účastníka řízení poučit o délce lhůty pro podání žaloby stanovené v zákoně o pobytu cizinců.

[25] Ve prospěch argumentace žalobce nesvědčí ani jím uváděné nálezy Ústavního soudu. Soud přitom nezpochybňuje citovaný závěr, že v případě dvojího možného výkladu normy, je nutno volit ten, který co nejméně zasahuje do základních práv či svobod účastníka řízení, nicméně v posuzované věci je výklad relevantních zákonných ustanovení jednoznačný, a tedy dvojí výklad nepřipouští. Nevystala zde tedy relevantní pochybnost, že by odvolací správní orgán měl – např. s ohledem na specifické skutkové okolnosti - žalobce poučit o možnosti podat žalobu ve zkrácené třicetidenní lhůtě. Žalobce ostatně ani žádné konkrétní okolnosti, které by vysvětlovaly jeho neznalost ohledně lhůty pro podání žaloby, neuvedl. Soud přitom vzal v potaz, že žalobce byl zastoupen zmocněncem, který sice není advokátem, má však právnické vzdělání.

[26] Pokud jde o žalobcem odkazovanou průběžnou zprávu Veřejného ochránce práv o šetření ze dne 2. 11. 2012, ta se rovněž týká zcela jiné situace (a to konkrétní stížnosti na způsob vyřízení žádosti o odškodné za nemajetkovou újmu dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem; Veřejný ochránce práv se zde nijak konkrétně nevyjadřoval k obecné povinnosti správních orgánů poučovat o možnosti podání žaloby proti jejich rozhodnutí v určité lhůtě, ani takové obecnější závěry nelze z obsahu této průběžné zprávy dovodit), a proto ji nelze považovat pro posouzení věci za relevantní.

[27] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavírá, že stěžovatelka nebyla povinna ve svém rozhodnutí žalobce poučovat o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí žalobu v zákonné třicetidenní lhůtě. Tento závěr plně odpovídá příslušným ustanovením soudního řádu správního a zákona o pobytu cizinců a je v souladu s konstantní judikaturou. Posouzení žaloby jako opožděné tedy nelze považovat za přepjatý formalismus, nýbrž za nevyhnutelný a právní úpravou jednoznačně předvídaný důsledek.

[28] Krajský soud projednal a meritorně rozhodl o opožděné žalobě, a proto je jeho řízení třeba považovat dle § 103 odst. 1 písm. c) za zmatečné, neboť zde chyběly podmínky řízení. K této vadě Nejvyšší správní soud přihlíží dle § 109 odst. 3 s. ř. s. z úřední povinnosti (viz rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2010, č. j. 4 Ads 154/2009 – 35), tedy i pokud by ji stěžovatelka ve své kasační stížnosti vůbec neuvedla. Není proto rozhodné, že stěžovatelka tuto vadu nesprávně označila za nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jak upozornil žalobce ve svém vyjádření.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Ze shora uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil, a protože již v řízení před krajským soudem byly pro tento postup důvody (§ 110 odst. 1 věta první za středníkem), odmítl žalobu proti rozhodnutí stěžovatelky z důvodu její opožděnosti podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[30] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a rozhodl-li současně o odmítnutí návrhu, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud tedy rozhodl

o nákladech řízení podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož byla žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

[31] Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, vrací se žalobci podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč a za dva návrhy na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 2.000 Kč. Citované zákonné ustanovení sice podmiňuje vrácení soudního poplatku odmítnutím návrhu před prvním jednáním, respektive ve smyslu § 10 odst. 5 zákona o soudních poplatcích před vydáním rozhodnutí ve věci samé, tato ustanovení je však třeba aplikovat analogicky i na situaci, kdy rozhodnutí ve věci samé bylo kasačním soudem zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2014 č. j. Ars 5/2014 - 28, bod 35, či rozsudky ze dne 2. 11. 2016 č. j. 6 Azs 199/2016 - 35, bod 28, a ze dne 5. 3. 2015 č. j. 6 Afs 3/2015 - 29, bod 14, a nedávné rozsudky č. j. Ars 6/2018 - 28 z 23. 4. 2019 a č. j. Ars 7/2018 - 29 z 21. 2. 2019). Zaplacený soudní poplatek bude žalobci vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 10a zákona o soudních poplatcích) k rukám jeho zástupkyně, Mgr. Denisy Markové, advokátky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu